

Tóth Imre

Exit

Amikor rájöttem, hogy
nincs semmilyen sors, karma,
vagy eleve elrendelés,
láttam, hogy számtalan
lehetőség áll előttem.
Végül is, szabad
akarattal rendelkezem,
dönthetek így, vagy akár úgy is.

Látom, most szállsz fel a buszra,
egyik utolsó péntek délután,
a boltig utazol, ahol hétféjére
bevásárolsz.

Démonaink velünk járnak,
szabadulni tőlük nem tudunk.
Mikor gyermek voltam, úgy
gondolkodtam, mint gyermek,
úgy beszéltem, mint gyermek.
Ma már úgy látom a világokat,
mint az egymás mellé akasztott
kabátokat a ruhatárban.

Deák tér

Kékesi az ágyon feküdt.
Nem emlékezett, mióta fekszik így.
Álomból ébredt, mély, nyomasztó álomból.
Úgy emlékezett, démonokkal viaskodott.
Egyszer csak szaggatott, csuklásszerű sírás tört fel a
torkából. A teste görcsbe rándult.
Kinyitotta a száját, és érezte,
hogy valami láthatatlan távozik belőle.
Teste megkönnyebbült, elernyed.
Elhatározta, hogy iszik egy kávét.